

UDKAST

Forslag

til

Lov om Danmarks ratifikation af Aftale om en fælles patentdomstol m.v.

§ 1

Aftale om en fælles patentdomstol, jf. bilag 1 til denne lov, kan ratificeres på Danmarks vegne.

Stk. 2. Beføjelser, som efter grundloven tilkommer rigets myndigheder, kan i det omfang, det er fastsat i Aftale om en fælles patentdomstol, udøves af de institutioner, der er nævnt i denne aftale.

§ 2

Anmodning om, at en afgørelse eller kendelse, som er omfattet af Aftale om en fælles patentdomstol, skal fuldbyrdes, indgives til fogedretten. Anmodningen skal være skriftlig.

Stk. 2. Fuldbordelse af en afgørelse eller kendelse omfattet af Aftale om en fælles patentdomstol sker efter retsplejelovens regler.

Stk. 3. Hvis en part ikke overholder betingelserne i en kendelse afsagt af den fælles patentdomstol, kan fogedretten pålægge parten tvangsbøder, der skal betales til den fælles patentdomstol. Den enkelte bøde skal stå i rimeligt forhold til betydningen af den kendelse, der skal fuldbyrdes, og indskrænker ikke den pågældende parts ret til at kræve erstatning eller sikkerhedsstillelse.

§ 3

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. § 1, stk. 2, § 2 samt §§ 4 og 5 træder i kraft samtidig med Aftale om en fælles patentdomstol. Erhvervs- og vækstministeren udfærdiger bekendtgørelse herom.

Stk. 3. Sager, som på tidspunktet for ikrafttræden af lovens § 2 og § 4 er under behandling af en dansk domstol, færdigbehandles af vedkommende danske domstol.

§ 4

I lov om rettens pleje, jf. lovbekendtgørelse nr. 1008 af 24. oktober 2012, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 1387 af 23. december 2012 og senest ved § 2 i lov nr. 638 af 12. juni 2013, foretages følgende ændringer:

1. I § 225, *stk. 2*, indsættes efter »Sø- og Handelsretten«: », jf. dog § 225 a«

2. Efter § 225 indsættes:

»§ 225 a. Retssager, der er omfattet af Aftale om en fælles patentdomstol, anlægges ved den fælles patentdomstol.

Stk. 2. Uanset stk. 1 kan retssager om krænkelse eller ugyldighed af et europæisk patent og retssager om krænkelse eller ugyldighed af et supplerende beskyttelsescertifikat udstedt for et produkt, der er beskyttet af et europæisk patent, anlægges ved en dansk domstol efter reglerne i denne lov.«

3. § 254 a, *stk. 2*, affattes således:

»*Stk. 2.* Reglerne i dette kapitel gælder ikke for de i kapitel 42, 42 a, 43, 43 a, 43 b, 44 og 88 omhandlede sager, eller for sager der efter § 225 a anlægges ved den fælles patentdomstol.«

4. I § 411 indsættes som *stk. 5*:

»*Stk. 5.* Reglerne i dette kapitel finder ikke anvendelse på sager, der efter § 225 a anlægges ved den fælles patentdomstol.«

§ 5

I patentloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 108 af 24. januar 2012, som ændret ved § 29 i lov nr. 639 af 12. juni 2013, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 50 indsættes i *kapitel 6*:

»§ 50 a. §§ 45-50 finder tilsvarende anvendelse på europæiske patenter med ensartet retsvirkning i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om gennemførelse af et forstærket samarbejde om indførelse af enhedspatentbeskyttelse.«

2. I § 57, *stk. 1*, indsættes som 2. *pkt.*:

»Dette gælder også indgreb i patentrettigheder, som er stiftet i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om gennemførelse af et forstærket samarbejde om indførelse af enhedspatentbeskyttelse.«

3. I § 77 indsættes som *stk. 5*:

»*Stk. 5.* Et europæisk patent anses ikke for at have fået retsvirkning som et nationalt patent her i landet, når den ensartede retsvirkning af det pågældende patent er blevet registreret.«

4. *Kapitel 10 C* ophæves.

5. I § 104 indsættes som *stk. 4*:

»*Stk. 4.* Gebyrer indbetalt i henhold til § 98, *stk. 7*, tilbagebetales i tilfælde, hvor et europæisk patent i henhold til § 77, *stk. 5*, ikke anses for at have fået retsvirkning som et nationalt patent her i landet.«

§ 6

I lov om brugsmønstre, jf. lovbekendtgørelse nr. 106 af 24. januar 2012, som ændret ved § 24 i lov nr. 639 af 12. juni 2013, foretages følgende ændringer:

1. § 72 ophæves.

2. § 73 ophæves.

§ 7

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog *stk. 2*.

Stk. 2. Lovens § 6 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvist i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bilag 1

Aftale om en fælles patentdomstol

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Lovforslagets formål og baggrund
 - 1.1. Den europæiske patentreform
 - 1.2. Den fælles patentdomstol
 - 1.3. Enhedspatentbeskyttelse
 - 1.4. Oversættelsesordninger
 - 1.5. Regelgrundlag og proces
2. Lovforslagets hovedindhold
3. Forholdet til grundlovens § 20
4. Anerkendelse og fuldbyrdelse af den fælles patentdomstols afgørelser og kendelser
5. Ændring af retsplejeloven
 - 5.1. Saglig kompetence i sager om patenter m.v.
6. Ændring af patentloven
 - 6.1. Tvangslicens
 - 6.2. Straf
 - 6.3. Ophævelse af kapitel 10 C om EF-patent m.v.
 - 6.4. Europæiske patenter
7. Ændring af lov om brugsmodeller
8. Økonomiske og administrative konsekvenser for stat, regioner og kommuner
9. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet
10. Økonomiske og administrative konsekvenser for borgerne
11. Miljømæssige konsekvenser
12. Forholdet til EU-retten
13. Hørte myndigheder, organisationer m.v.
14. Samlet vurdering af konsekvenser af lovforslaget

1. Lovforslagets baggrund og indhold

1.1. Den europæiske patentreform

Lovforslaget har til formål at tilvejebringe grundlaget for Danmarks ratifikation af den mellemstatslige aftale om en fælles patentdomstol.

Med lovforslaget bliver den europæiske patentreform implementeret i dansk ret. Det overordnede formål med den europæiske patentreform er at gøre det enklere og billigere at opnå og håndhæve patenter bredt i Europa. Den europæiske patentreform består af en mellemstatslig aftale om en fælles patentdomstol og en forordning om enhedspatentbeskyttelse. Til sidstnævnte er der knyttet en forordning om oversættelsesordninger.

Det er i dag dyrt og besværligt at opnå og håndhæve patenter bredt i Europa. Dette har en negativ indvirkning på europæisk industris konkurrenceevne og vækspotentiale. Den europæiske patentreform vil kunne styrke de europæiske virksomheder i den globale konkurrence med virksomheder fra eksempelvis USA og Kina.

Patentreformen vil gøre det enklere, billigere og mere effektivt for virksomhederne at beskytte deres opfindelser i Europa. Dette vil være til gavn for dansk og europæisk erhvervsliv og navnlig for de små og mellemstore virksomheder, der har vanskeligt ved at opnå og håndhæve patenter bredt i Europa i det nuværende patentsystem. Enhedspatentbeskyttelsen vil således sammen med den fælles patentdomstol skabe bedre rammer for innovation, vækst og jobskabelse.

Med forordningen om enhedspatentbeskyttelse bliver det muligt på baggrund af én ansøgning at opnå patentbeskyttelse bredt i Europa. Med enhedspatentbeskyttelsen indføres et alternativ, der komplement-

terer de eksisterende patentbeskyttelsesmuligheder. Patentansøgere vil således fremover kunne vælge mellem at ansøge om nationale patenter, almindelige europæiske patenter eller de kommende europæiske patenter med ensartet retsvirkning – de såkaldte 'enhedspatenter'.

Anvendelsen af det nye 'enhedspatent' er således frivillig for virksomhederne. Danske virksomheder, der eksempelvis kun er aktive på det skandinaviske og tyske marked, eller som af andre grunde ikke ønsker at anvende det nye 'enhedspatent', kan således fortsat nøjes med at udtage nationale patenter, hvis de vurderer, at det er mere attraktivt for dem. Tvister om de nationale patenter vil som i dag blive afgjort ved de nationale domstole. Herudover kan virksomhederne i en overgangsperiode vælge, at deres almindelige europæiske patenter skal høre under de eksisterende håndhævelsessystemer, jf. nedenfor under afsnittet om den fælles patentdomstol.

De kommende 'enhedspatenter' meddeles af Den Europæiske Patentmyndighed (herefter benævnt EPO), der hører under den mellemstatslige Europæiske Patentorganisation. Når en patentansøger får meddelt et almindeligt europæisk patent, vil denne få mulighed for at vælge, om det pågældende patent skal have ensartet retsvirkning – det vil sige blive til et 'enhedspatent'. Dette vil medføre, at patentet bliver direkte gældende i alle deltagende medlemslande, så der ikke efterfølgende er behov for at validere patentet nationalt i hvert enkelt land. Den følge, at patentet får ensartet retsvirkning, har således ingen påvirkning på selve indholdet af patentet.

Retsgrundlaget for udstedelsen af europæiske patenter, herunder de kommende 'enhedspatenter', er den Europæiske Patentkonvention (EPK), som er tiltrådt af Danmark. EPK ændres ikke i forbindelse med den europæiske patentreform. Patentreformen ændrer således ikke på substansen, retsgrundlaget eller proceduren for udstedelse af patenter i Europa. Den europæiske patentreform vedrører alene situationen efter, at patentansøger har modtaget meddelelse om, at der kan udstedes et europæisk patent. Det nye er, at patentet fremover er direkte gældende i de deltagende medlemslande, mens det under det nuværende system skal valideres i hvert enkelt af de deltagende medlemslande, hvilket er tids- og ressourcekrævende og medfører betydelige udgifter til navnlig oversættelser.

I dag skal en patenthaver anlægge sag i hvert enkelt europæisk land, hvor patenthaver oplever sit patent krænket. Sagerne skal føres ved de nationale domstole og afgøres efter de pågældende landes nationale lovgivning. Dette tager tid og er ressourcekrævende. Endvidere er der risiko for, at sagerne munder ud i forskellige afgørelser i de forskellige lande. En fælles patentdomstol i Europa indebærer, at der kun skal anlægges én sag i en tvist om et europæisk patent eller et 'enhedspatent' ved én fælles domstol, der træffer afgørelser på baggrund af ét fælles retsgrundlag, herunder det fælles procesreglement. Afgørelser truffet af patentdomstolens førsteinstans kan appelleres til patentdomstolens appelinstans.

Dette er en betydelig forenkling sammenlignet med i dag og vil medføre øget retssikkerhed omkring patentrettigheder i Europa. Der stilles i aftalen om en fælles patentdomstol store krav til dommernes faglige kvalifikationer, ligesom sagsforløbet forventes afkortet betydeligt sammenlignet med i dag. Med en fælles patentdomstol bliver det enklere, billigere og mere effektivt at føre patentsager i Europa.

En fælles patentdomstol vil således forbedre rammerne for håndhævelse af patenter og forsvaret mod ubegrundede krav og dermed øge retssikkerheden omkring patentrettigheder i Europa. Det vil navnlig forbedre vilkårene for små og mellemstore virksomheder, da disse virksomheder som oftest ikke i samme grad som de store virksomheder har ressourcer og organisatorisk set up til at tackle kompleksiteten og de forbundne udgifter ved det eksisterende system.

Den europæiske patentreform er en samlet pakke. Indførelse af enhedspatentbeskyttelsen med de tilhørende oversættelsesordninger og den fælles patentdomstol skal betragtes som én samlet reform, og de enkelte elementer i pakken er såvel juridisk som praktisk forbundne.

Forordningerne om enhedspatentbeskyttelse og oversættelsesordninger kan først finde anvendelse, når aftalen om patentdomstolen træder i kraft. Forordningerne finder endvidere kun anvendelse for de medlemslande, der både deltager i det forstærkede samarbejde om indførelse af enhedspatentbeskyttelse og har ratificeret aftalen om en fælles patentdomstol.

Omvendt kan aftalen om patentdomstolen godt tiltrædes af medlemslande, der ikke deltager i det forstærkede samarbejde om indførelse af enhedspatentbeskyttelse. Dette kan bl.a. blive relevant for Italien, der p.t. står uden for det forstærkede samarbejde om enhedspatentbeskyttelse men har underskrevet aftalen om patentdomstolen. Den fælles patentdomstol vil i sådanne tilfælde have kompetence til at afgøre sager om almindelige europæiske patenter. I praksis indebærer dette, at man ikke kan opnå enhedspatentbeskyttelse for så vidt angår eksempelvis Italien, men skal søge særskilt patentbeskyttelse for Italien, såfremt dette ønskes.

Hvis nogle af de 25 EU-lande, som deltager i det forstærkede samarbejde om indførelse af enhedspatentbeskyttelse, ikke ratificerer domstolsaftalen, vil hverken enhedspatentbeskyttelsen eller domstolsaftalen finde anvendelse i det pågældende land. Patentansøgere fra det pågældende land vil dog på lige fod med ansøgere i alle andre lande i verden have mulighed for at ansøge om et 'enhedspatent' gældende for de lande, hvor forordningerne finder anvendelse.

Aftalen om en fælles patentdomstol træder i kraft i den fjerde måned, efter at den er ratificeret i minimum 13 af de lande, der har underskrevet aftalen, herunder i Det Forenede Kongerige (UK), Tyskland og Frankrig. Der skal ligeledes være gennemført den fornødne tilpasning af Bruxelles I-forordningen om dens forbindelse til domstolsaftalen. Aftalen kan tidligst træde i kraft den 1. januar 2014.

1.2. Den fælles patentdomstol

Det nuværende patentsystem i Europa er fragmenteret, og der er væsentlige forskelle mellem de nationale retssystemer, hvor patentrettigheder i dag skal håndhæves, ligesom der er tale om en omkostningsfuld og tung proces. Dette er til skade for navnlig de små og mellemstore virksomheder, der har vanskeligt ved at håndhæve deres patenter og forsvare sig mod ubegrundede krav, herunder krav vedrørende patenter, der bør kendes ugyldige.

En fælles patentdomstol skal forbedre rammerne for håndhævelse af patenter og forsvaret mod ubegrundede krav og dermed øge retssikkerheden omkring patentrettigheder i Europa. Patentdomstolen skal indrettes med henblik på at sikre hurtige afgørelser af høj kvalitet, ligesom den skal sikre en retfærdig balance mellem rettighedshavernes og andre parter interesser.

Aftalen om en fælles patentdomstol finder anvendelse på europæiske patenter og europæiske patenter med ensartet retsvirkning. Aftalen finder endvidere anvendelse på supplerende beskyttelsescertifikater udstedt for et produkt, der er beskyttet af et europæisk patent eller et europæisk patent med ensartet retsvirkning, samt for europæiske patentansøgninger, som er indleveret til behandling på datoen for aftalens ikrafttrædelse eller senere. Det er nærmere reguleret i aftalen, hvilke typer af søgsmål der skal behandles af patentdomstolen. Den fælles patentdomstol får enekompetence til at træffe afgørelse i langt de fleste tvister vedrørende europæiske patenter og europæiske patenter med ensartet retsvirkning. Nationale domstole vil fortsat have kompetence i søgsmål, der ikke er omfattet af patentdomstolens kompetence.

Patentdomstolen træffer sine afgørelser på baggrund af EU-retten (herunder forordningen om enhedspatentbeskyttelse og den dertil knyttede forordning om oversættelsesordninger), Aftale om en fælles patentdomstol, den europæiske patentkonvention (EPK), andre internationale aftaler, der finder anvendelse på patenter og er bindende for alle medlemsstater, samt national ret.

Patentdomstolen består af en førsteinstansdomstol og en appeldomstol. Der oprettes endvidere i tilknytning til domstolen et registreringskontor og et center for voldgift og retsmægling. Førsteinstansdomstolen består af en central afdeling (med hjemsted i Paris og underafdelinger i London og München) samt lokale og regionale afdelinger. Alle kontraherende medlemsstater kan etablere én lokal

afdeling, og under visse betingelser kan der etableres op til fire lokale afdelinger. Desuden kan to eller flere kontraherende medlemsstater sammen etablere en regional afdeling. Appeldomstolen etableres med hjemsted i Luxembourg.

Hovedreglen er, at processproget ved en *lokal* afdeling er et officielt EU-sprog i det land, hvor den relevante lokale afdeling er beliggende. Hovedreglen er, at processproget ved en *regional* afdeling er det eller de officielle sprog, der udpeges af de lande, der er fælles om en regional afdeling. Der er mulighed for, at en lokal eller regional afdeling kan vælge at anvende et af EPO's sprog, som er engelsk, tysk og fransk, som processprog i den pågældende afdeling. Der er desuden mulighed for under visse betingelser at anvende det sprog, på hvilket det pågældende patent er meddelt, som processprog. Processproget ved den *centrale* afdeling er det sprog, på hvilket det pågældende patent er meddelt. Der er i aftalen fastsat bestemmelser om oversættelser og tolkning.

Hovedreglen i patentdomstolsaftalen vedrørende stedligt værneting i sager om *krænkelser* af europæiske patenter og 'enhedspatenter' er, at sådanne sager skal anlægges ved den lokale afdeling af førsteinstansdomstolen i den medlemsstat, hvor krænkelsen eller truslen om krænkelsen har fundet sted eller kan finde sted, eller ved den lokale afdeling i den medlemsstat, hvor sagsøgte er hjemmehørende. Hvis den pågældende kontraherende medlemsstat deltager i en regional afdeling af førsteinstansdomstolen, kan krænkelssagen anlægges der.

Reglerne om stedligt værneting i krænkelssager indebærer, at det er den part, der anlægger sagen (sagsøger), der i høj grad kan vælge, hvor sagen skal anlægges rent geografisk. Reglerne indebærer således, at eksempelvis en dansk virksomhed, der anklages for at krænke et patent, kan blive sagsøgt i et andet land end Danmark og vil skulle føre sin sag ved en eventuel lokal afdeling der. Uanset hvilken medlemsstat, sagen anlægges i, vil sagen imidlertid ikke skulle føres ved det pågældende lands nationale domstole, men derimod ved (en afdeling af) den fælles patentdomstol.

Hovedreglen i patentdomstolsaftalen vedrørende stedligt værneting i sager om et patents *gyldighed* er, at sådanne sager skal anlægges ved den centrale afdeling, det vil sige i Paris, London eller München. Hvis en krænkelssag om samme patent mellem samme parter allerede er anlagt ved en lokal eller regional afdeling, skal ugyldighedssøgsmålet som udgangspunkt anlægges dér, idet den lokale eller regionale afdeling dog kan vælge at henvise ugyldighedssagen til den centrale afdeling.

For så vidt angår 'enhedspatentet' indebærer patentdomstolsaftalen, at en afgørelse vedrørende et 'enhedspatent', uanset hvor sagen anlægges rent geografisk, vil være gældende i alle de lande, der har ratificeret aftalen om patentdomstolen, og hvor 'enhedspatentet' har retsvirkning. For så vidt angår almindelige europæiske patenter vil patentdomstolens afgørelser være gældende i alle de lande, der har ratificeret aftalen om patentdomstolen, og hvor det pågældende europæiske patent har retsvirkning. Førsteinstansdomstolens afgørelse vil kunne indbringes for appeldomstolen.

Den fælles patentdomstol bliver en specialiseret domstol, hvor kompetencerne og erfaringsdannelsen på et juridisk og teknisk kompliceret område som patenter samles i ét system. Der stilles meget store krav til dommernes faglige kvalifikationer, ligesom der etableres en dommerpulje bestående af juridiske og tekniske dommere. Dommere fra dommerpuljen allokeres efter nærmere fastsatte regler til de enkelte afdelinger af førsteinstansen. Denne allokering af dommere fra dommerpuljen skal sikre den samme høje kvalitet af arbejdet og det samme høje niveau for juridisk og teknisk ekspertise i alle førsteinstansdomstolens dommerpaneler.

Med en fælles patentdomstol vil virksomheder dermed ikke skulle forholde sig til den nationale lovgivning og domspraksis i det land, de bliver sagsøgt i, men til det fælles grundlag. Dette vil gøre reglerne mere gennemsigtige for danske virksomheder og gøre det nemmere at forsvare sig for danske virksomheder, der bliver sagsøgt for påståede krænkelser i andre europæiske lande. Dette er ikke mindst af betydning for små og mellemstore virksomheder. Tilsvarende forsvinder risikoen for, at virksomhederne bliver sagsøgt parallelt ved domstole i flere forskellige af de deltagende lande.

Patentdomstolens budget skal balancere og finansieres af domstolens egne finansielle indtægter (retsafgifter m.v.). I en overgangsperiode på minimum 7 år vil der dog være behov for bidrag fra de kontraherende medlemsstater.

I statuten, der er et bilag til aftalen, fastsættes de nærmere regler for domstolens organisation og funktionsmåde. Der skal endvidere udarbejdes et fælles procesreglement med de nærmere regler for sagsbehandlingen. Procesreglementet skal sikre, at patentdomstolens afgørelser er af den højeste kvalitet, og at sagsbehandlingen tilrettelægges på den mest effektive og omkostningseffektive måde. Procesreglementet skal ligeledes sikre den rette balance mellem alle parter legitime interesser og skal sikre de nødvendige skønsbeføjelser for dommerne, uden at det forringer sagsbehandlingsens forudsigelighed for parterne. Procesreglementet vedtages på grundlag af en bred høring af interessenterne. Det er det administrative udvalg, som nedsættes i medfør af domstolsaftalen, hvor alle de kontraherende medlemsstater er repræsenteret, der vedtager procesreglementet. Procesreglementet vedtages med et flertal på tre fjerdedele af de kontraherende medlemsstater.

I en overgangsperiode på 7 år fra aftalens ikrafttræden kan der fortsat anlægges sager om krænkelse eller ugyldiggendelse af europæiske patenter eller tilhørende supplerende beskyttelsescertifikater ved de nationale domstole. I denne overgangsperiode kan den part, der anlægger en sag vedrørende et europæisk patent, således vælge, om sagen skal anlægges ved patentdomstolen eller ved de nationale domstole. På grundlag af en brugerhøring og en udtalelse fra patentdomstolen kan det administrative udvalg beslutte at forlænge overgangsperioden med op til 7 år.

Et europæisk patent, der er meddelt, eller hvorom der er ansøgt før udløbet af overgangsperioden, kan af patenthavere og patentansøgere undtages fra patentdomstolens enekompetence, medmindre der allerede er anlagt søgsmål ved domstolen. Det vil sige, at for udstedte og ansøgte europæiske patenter kan patenthaveren eller patentansøgeren frem til udløbet af overgangsperioden vælge, om det pågældende patent skal høre under patentdomstolens enekompetence, eller om det skal forblive under de nationale domstoles kompetence. Denne såkaldte 'opt-out' mulighed gælder kun i overgangsperioden, og så længe der ikke er anlagt en sag om det pågældende europæiske patent. Fravalg af patentdomstolens enekompetence kan trækkes tilbage, medmindre søgsmål allerede er anlagt ved en national domstol. Dette betyder, at såfremt indehaveren eller ansøgeren af et europæisk patent fortryder sin beslutning om 'opt-out', kan denne omgøres, således at patentet eller ansøgningen kommer ind under patentdomstolens enekompetence. Denne tilbagetrækningsmulighed forudsætter ligeledes, at der ikke er anlagt en sag om det pågældende patent.

1.3. Enhedspatentbeskyttelse

Det er allerede i dag muligt at opnå patentbeskyttelse bredt i Europa i form af et europæisk patent, der meddeles af Den Europæiske Patentmyndighed (EPO). Selvom europæiske patenter meddeles centralt fra EPO, kan et europæisk patent betragtes som et bundt af nationale patenter. Et europæisk patent skal efter patentmeddelelsen hos EPO valideres i hvert enkelt land, som der ønskes beskyttelse i, for at patentet kan træde i kraft for det pågældende land. I mange tilfælde skal der i den forbindelse ske oversættelse af patentet, ligesom betaling af fornyelsesgebyrer m.v. skal ske til de enkelte landes patentmyndigheder. Det er således i dag administrativt tungt og forbundet med store omkostninger at opnå og opretholde patentbeskyttelse bredt i Europa.

Med enhedspatentbeskyttelsen indføres et alternativ, der komplementerer de eksisterende patentbeskyttelsesmuligheder. Med forordningen om enhedspatentbeskyttelse bliver det muligt på baggrund af én ansøgning at opnå patentbeskyttelse bredt i Europa.

Et almindeligt europæisk patent, der er meddelt af EPO, vil efter anmodning fra patenthaveren kunne få ensartet retsvirkning i de deltagende EU-medlemslande, der har ratificeret aftalen om en fælles patentdomstol, og hvor forordningerne om enhedspatentbeskyttelse finder anvendelse. Anmodningen skal indgives til EPO senest en måned efter, at bekendtgørelse om meddelelsen af det europæiske patent er offentliggjort i Den Europæiske Patenttidende. Enhedspatentbeskyttelsen opnås således i eftermeddelelsesfasen, det vil sige, efter at EPO har meddelt det europæiske patent. Enhedspatentbeskyttel-

sen har tilbagevirkende kraft og gælder fra datoen for offentliggørelsen af bekendtgørelsen om meddelelsen af det europæiske patent.

Den vigtigste egenskab ved et europæisk patent med ensartet retsvirkning er, at patentet giver en ensartet beskyttelse og har umiddelbar retsvirkning i alle de deltagende EU-lande. Et europæisk patent med ensartet retsvirkning kan kun begrænses, overføres, kendes ugyldigt eller ophøre med virkning for alle deltagende medlemslande. Fornyelsesgebyr for et europæisk patent med ensartet retsvirkning skal betales til EPO en gang årligt, og gebyrerne skal være stigende i patentbeskyttelsesperioden.

I medfør af forordningen tildeler de deltagende medlemslande EPO nogle administrative opgaver vedrørende europæiske patenter med ensartet retsvirkning, eksempelvis administration af anmodninger om ensartet retsvirkning, oprettelse af register, opkrævning af fornyelsesgebyrer m.v. I medfør af forordningen oprettes ligeledes en særlig komité, der består af repræsentanter fra alle de deltagende medlemslande, som skal sikre ledelse af og tilsyn med de aktiviteter, der er knyttet til de opgaver, som EPO skal udføre. Den særlige komité skal også sikre fastsættelsen af fornyelsesgebyrernes størrelse og af nøglen for fordeling af fornyelsesgebyrerne mellem de deltagende medlemslande.

1.4. Oversættelsesordninger

Det overordnede formål med forordningen om oversættelsesordninger, der knytter sig til enhedspatentbeskyttelsen, er at sikre, at de oversættelsesordninger, der kræves i forbindelse med enhedspatentbeskyttelse, er ensartede, enkle og omkostningseffektive, samtidig med at retssikkerheden tilgødeses. Med oversættelsesordningerne sikres et begrænset oversættelsesregime samtidig med, at udbredelsen af patentinformation og formidlingen af teknologisk viden på alle sprog sikres ved hjælp af maskinoversættelser. Der er i forordningen indsat en overgangsperiode på højst 12 år. Inden for denne periode forventes EPO's system for maskinoversættelser af høj kvalitet til alle officielle EU-sprog at blive færdigudviklet.

Et patentskrift for et 'enhedspatent' skal offentliggøres på et af EPO's behandlingssprog, som er engelsk, tysk eller fransk. Tilsvarende krav gælder allerede i dag for almindelige europæiske patenter.

I overgangsperioden skal et patentskrift for et 'enhedspatent' oversættes til engelsk, hvis behandlingssproget for patentet hos EPO har været fransk eller tysk. I de tilfælde, hvor behandlingssproget hos EPO har været engelsk, skal patentskriftet oversættes til et hvilket som helst andet officielt EU-sprog. I overgangsperioden sikres det således, at alle patentskrifter for 'enhedspatenter' foreligger på engelsk, som er det mest udbredte sprog inden for international teknologisk forskning. Samtidig sikres et begrænset oversættelsesregime.

Med henblik på at fremme adgangen til europæiske patenter med ensartet retsvirkning, særligt for små og mellemstore virksomheder, vil der blive etableret en særlig godtgørelsesordning for oversættelsesomkostninger. Blandt andet små og mellemstore virksomheder, universiteter og offentlige forskningsorganisationer, der indgiver en patentansøgning til EPO på et officielt EU-sprog, som ikke er et af EPO's officielle sprog (engelsk, tysk og fransk), kan således få godtgjort oversættelsesomkostninger op til et maksimumbeløb. Godtgørelsesordningen vil blive finansieret via gebyrerne for 'enhedspatent'.

Efter overgangsperioden vil der ikke blive stillet krav om yderligere oversættelser, når der anmodes om ensartet retsvirkning. Patentskrifter skal således efter overgangsperioden blot indleveres på engelsk, tysk eller fransk. I tilfælde af tvist om et europæisk patent med ensartet retsvirkning gælder der særlige krav om oversættelse.

1.5. Regelgrundlag og proces

Regelgrundlaget i den europæiske patentreform består af Aftale om en fælles patentdomstol, Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) Nr. 1257/2012 af 17. december 2012 om gennemførelse af et forstærket samarbejde om indførelse af enhedspatentbeskyttelse (i dette lovforslag benævnt forordningen om enhedspatentbeskyttelse) samt Rådets Forordning (EU) Nr. 1260/2012 af 17. december 2012

om gennemførelse af et forstærket samarbejde om indførelse af enhedspatentbeskyttelse for så vidt angår gældende oversættelsesordninger (i dette lovforslag benævnt forordningen om oversættelsesordninger).

Det forstærkede samarbejde blev etableret, fordi det på Rådsmødet (konkurrenceevne) den 10. december 2010 blev fastslået, at målet om indførelse af enhedspatentbeskyttelse inden for Unionen ikke kunne nås inden for en rimelig frist ved anvendelse af de relevante bestemmelser i traktaterne. Dette blev begrundet med, at det var umuligt at opnå enstemmighed omkring sprogordningen for enhedspatentbeskyttelsen på daværende tidspunkt og inden for en overskuelig fremtid.

På grundlag af ønsket fra 25 medlemsstater (alle EU-lande med undtagelse af Italien og Spanien) blev det derfor besluttet at etablere et forstærket indbyrdes samarbejde om indførelse af enhedspatentbeskyttelse, hvilket blev vedtaget af Rådet i marts 2011. På baggrund heraf fremlagde Kommissionen den 13. april 2011 forslag til forordning om enhedspatentbeskyttelse (KOM(2011)215) og forslag til forordning om oversættelsesordninger for denne enhedspatentbeskyttelse (KOM(2011)216).

Forslaget om enhedspatentbeskyttelse blev fremsat med hjemmel i TEUF artikel 118, stk. 1, og blev behandlet i den almindelige lovgivningsprocedure med Europa-Parlamentet som medlovgiver. Forslaget om oversættelsesordningen blev fremsat med hjemmel i TEUF artikel 118, stk. 2, og blev behandlet efter særlig lovgivningsprocedure med enstemmig vedtagelse i Rådet efter høring af Europa-Parlamentet.

De to forordninger blev endeligt vedtaget i Rådet den 17. december 2012. Forordningerne finder først anvendelse fra den dato, hvor aftalen om en fælles patentdomstol træder i kraft, dog tidligst 1. januar 2014.

Sideløbende med forhandlingerne om enhedspatentbeskyttelsen har der været forhandlinger om et fælles europæisk patentdomstolssystem. Aftalen om en fælles patentdomstol er ikke en EU-retsakt men en international mellemstatslig aftale. Aftalen blev undertegnet af 24 EU-lande, herunder af Italien, den 19. februar 2013. Bulgarien undertegnede efterfølgende aftalen den 5. marts 2013. Spanien og Polen har på nuværende tidspunkt ikke undertegnet aftalen. Der er mulighed for, at Spanien, Polen og eventuelle tiltrædende EU-lande, som f.eks. Kroatien, kan tilslutte sig aftalen senere.

2. Lovforslagets hovedindhold

Med lovforslaget giver Folketinget sit samtykke til, at Danmark kan ratificere Aftale om en fælles patentdomstol. En dansk ratifikation af aftalen vil indebære, at den fælles patentdomstol får enekompetence til at træffe afgørelse i langt de fleste typer sager om europæiske patenter med ensartet retsvirkning, herunder sager om krænkelse og ugyldighed. Sager om eksempelvis tvangslicens i forbindelse med et europæisk patent med ensartet retsvirkning vil ikke falde ind under patentdomstolens kompetence. Tilsvarende vil en dansk ratifikation af aftalen indebære, at domstolen som udgangspunkt får enekompetence til at træffe afgørelse i samme typer sager vedrørende europæiske patenter, der er valideret i Danmark. Kompetencen til at træffe afgørelse i sager om europæiske patenter, der er valideret i Danmark, ligger i dag hos de danske domstole.

Dansk ratifikation nødvendiggør en række ændringer af retsplejeloven. Formålet med ændringerne er at give den fælles patentdomstol – frem for danske domstole – saglig kompetence i de sager, der er omfattet af Aftale om en fælles patentdomstol.

Lovforslaget indeholder endvidere en bestemmelse om, at afgørelser og kendelser fra patentdomstolen kan fuldbyrdes her i landet. Skriftlig anmodning herom indgives i sådanne sager til fogedretten, og fuldbyrdelsen behandles efter reglerne i retsplejeloven.

Forordningen om enhedspatentbeskyttelse og den tilhørende forordning om oversættelsesordninger er direkte gældende i Danmark. Den europæiske patentreform afføder derfor alene behov for enkelte tilpasninger i patentloven. Lovforslaget indeholder en bestemmelse om, at reglerne om tvangslicens

finder tilsvarende anvendelse på europæiske patenter med ensartet retsvirkning. Det foreslås endvidere, at straffebestemmelsen bliver præciseret, således at det fremgår eksplicit af bestemmelsens ordlyd, at denne også omfatter europæiske patenter med ensartet retsvirkning. Endvidere indeholder lovforslaget en bestemmelse, der skal sikre, at et europæisk patent, der har fået ensartet retsvirkning, ikke tillige får retsvirkning som nationalt patent her i landet gennem validering.

3. Forholdet til grundlovens § 20

Justitsministeriet har foretaget en vurdering af, hvorvidt dansk tilslutning til aftalen om en fælles patentdomstol forudsætter anvendelse af proceduren i grundlovens § 20. Ifølge denne bestemmelses stk. 1 kan beføjelser, som efter grundloven tilkommer danske myndigheder, ved lov i nærmere bestemt omfang overlades til mellemfolkelige myndigheder, der er oprettet ved gensidig overenskomst med andre stater til fremme af mellemfolkelig retsorden og samarbejde. I så fald skal den særlige procedure i grundlovens § 20, stk. 2, følges.

Med aftalen om en fælles patentdomstol oprettes der ved mellemstatslig overenskomst et nyt organ - patentdomstolen - til bilæggelse af tvister vedrørende europæiske patenter og europæiske patenter med ensartet retsvirkning. Aftalen, der således ikke har hjemmel i EU's traktatgrundlag, indebærer, at patentdomstolen får kompetence til at træffe endelig afgørelse i søgsmål, hvori private er parter, om patenter, der er omfattet af domstolens kompetence. Patentdomstolen får i den forbindelse beføjelse til at træffe en række afgørelser i relation til behandlingen af sådanne søgsmål, herunder om fremlæggelse af bevismateriale m.v., om iværksættelse af foreløbige foranstaltninger med henblik på at sikre bevismateriale og om besigtigelse af ejendom.

Såvel patentdomstolens endelige afgørelse af søgsmål om patenter som afgørelser i relation til behandlingen af sådanne søgsmål vil være bindende for dem, som afgørelserne retter sig til. Domstolens afgørelser og kendelser kan fuldbyrdes i overensstemmelse med lovgivningen i den kontraherende stat, hvor fuldbyrdelsen finder sted.

Det er på den baggrund Justitsministeriets vurdering, at en dansk tilslutning til patentdomstolsaftalen vil indebære overladelse af beføjelser som omtalt i grundlovens § 20, og at proceduren i grundlovens § 20, stk. 2, derfor vil skulle iagttages. Det betyder, at det foreliggende lovforslag om Danmarks ratifikation af Aftale om en fælles patentdomstol m.v. skal vedtages med et flertal på 5/6 af Folketingets medlemmer, eller, hvis et sådant flertal ikke kan opnås, men simpelt flertal dog kan opnås, godkendes ved en folkeafstemning.

4. Anerkendelse og fuldbyrdelse af den fælles patentdomstols afgørelser og kendelser

4.1. Gældende ret

Udenlandske afgørelser m.v. har som udgangspunkt ikke bindende virkning og kan ikke fuldbyrdes her i landet. Der er dog i visse særlove fastsat særlige regler om anerkendelse og fuldbyrdelse af visse udenlandske retsafgørelser.

Danmark har således tiltrådt flere europæiske konventioner m.v. om domstolens internationale kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civile område. Der kan i denne sammenhæng navnlig peges på Bruxelles I-forordningen og Lugano-konventionen.

Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (Bruxelles I-forordningen) er gennemført i dansk ret ved lov nr. 1563 af 20. december 2006 om Bruxelles I-forordningen m.v. Forordningen indeholder regler om retternes kompetence i civile sager og om anerkendelse og fuldbyrdelse af bl.a. retsafgørelser truffet i andre EU-medlemsstater.

Ved lov nr. 518 af 28. maj 2013 om ændring af lov om Bruxelles I-forordningen m.v. er den omarbejdede Bruxelles I-forordning (forordning (EU) nr. 1215/2012) gennemført i dansk ret.

Den omarbejdede Bruxelles I-forordning indeholder bl.a. bestemmelser om afskaffelse af eksekvaturproceduren, udvidelse af kompetencereglerne, værnetingsaftaler, litispændens (dvs. regler for behandling af retssager om samme tvist anlagt ved flere retter) og indbyrdes sammenhængende krav samt anerkendelse af foreløbige og sikrende retsmidler. For en nærmere gennemgang af forordningen henvises til forarbejderne til den ovenfor nævnte ændringslov (lovforslag nr. L 202, jf. Folketingstidende 2012-2013, tillæg A, side 173-176).

Den 30. oktober 2007 blev der indgået en ny Lugano-konvention. Konventionens regler svarer i vidt omfang til reglerne i Bruxelles I-forordningen fra 2001 og har til formål at udvide EU's videreudviklede jurisdiktions- og fuldbyrdelsessamarbejde til også at omfatte Island, Norge og Schweiz.

4.2. Lovforslagets udformning

4.2.1. Det følger af artikel 82, stk. 1, i Aftale om en fælles patentdomstol, at domstolens afgørelser og kendelser kan fuldbyrdes i enhver kontraherende medlemsstat. Der påføres i den forbindelse domstolens afgørelse en fuldbyrdelsespåtegning.

Når det er relevant, kan fuldbyrdelsen af en afgørelse gøres betinget af sikkerhedsstillelse eller tilsvarende garanti som kompensation for eventuel lidt skade, navnlig i tilfælde af påbud eller forbud, jf. aftalens artikel 82, stk. 2. Det følger endvidere af artikel 82, stk. 3, i aftalen, at fuldbyrdelsesproceduren er underlagt loven i den kontraherende medlemsstat, hvor fuldbyrdelsen finder sted, jf. dog Aftale om en fælles patentdomstol og statuten for domstolen. En afgørelse truffet af domstolen fuldbyrdes på samme vilkår som en afgørelse truffet i den kontraherende medlemsstat, hvor fuldbyrdelsen finder sted.

Herudover følger det af aftalens artikel 82, stk. 4, at en part, der ikke overholder betingelserne i en kendelse afsagt af domstolen, kan pålægges tvangsbøder, der betales til domstolen. Den enkelte bøde skal stå i rimeligt forhold til betydningen af den kendelse, der skal fuldbyrdes, og indskrænker ikke den pågældende parts ret til at kræve erstatning eller sikkerhedsstillelse.

4.2.2. Med henblik på at sikre, at den fælles patentdomstols afgørelser og kendelser anerkendes og fuldbyrdes her i landet, skabes der med lovforslaget (§ 2, stk. 1) hjemmel til, at en afgørelse eller kendelse, som er omfattet af Aftale om en fælles patentdomstol, kan fuldbyrdes her i landet ved fogedrettens mellemkomst.

Endvidere foreslås indsat en bestemmelse (lovforslagets § 2, stk. 2), hvoraf det fremgår, at selve fuldbyrdelsen af domstolens afgørelser og kendelser sker efter retsplejelovens regler, herunder reglerne om udlæg for pengekrav, om tvangsfuldbyrdelse af andre krav end pengekrav og om tvangsauktion.

Der kan i den forbindelse bl.a. henvises til retsplejelovens § 502, stk. 1, hvorefter fogedretten kan udsætte fogedforretningen, hvis 1) den dom, der søges fuldbyrdet, er anket efter fuldbyrdelsesfristens udløb, 2) et retsforhold, hvis fastsættelse vil få indflydelse på forretningens udfald, er under behandling ved en ret eller administrativ myndighed, eller 3) der foreligger særlige grunde. Efter § 502, stk. 2, kan fogedretten – hvis det af hensyn til fordringshaverens fyldestgørelse findes betænkeligt at udsætte forretningen – i stedet betinge udlæg af, at fordringshaveren stiller sikkerhed, eller bestemme, at der ikke skal kunne iværksættes tvangsauktion over udlagte aktiver, før en bestemt afgørelse er truffet, eller en frist er udløbet. En sådan frist kan eventuelt forlænges.

I sager om tvangsfuldbyrdelsen af andre krav end pengekrav, hvor rekvisitus er dømt til at udføre et arbejde eller foretage en handling, kan fogedretten tillige betinge tvangsfuldbyrdelsen af sikkerhedsstillelse, jf. retsplejelovens § 529, stk. 1-2 og 4.

Der vurderes derfor ikke at være behov for at indføre en særskilt bestemmelse om, at det er muligt at betinge fuldbyrdelsen af afgørelser og kendelser fra den fælles patentdomstol af, at rekvisenten stiller en økonomisk sikkerhed eller tilsvarende garanti som kompensation for eventuel lidt skade, navnlig i tilfælde af påbud eller forbud, jf. artikel 82, stk. 2, i Aftale om en fælles patentdomstol.

Med retsplejeloven forlod dansk ret i øvrigt systemet med anvendelse af tvangsbøder vedrørende civilretlige forpligtelser. Ved indførslen af regler om tvangsfuldbyrdelse af bestemmelser om forældremyndighed og samvær blev der dog genindført regler om adgang til anvendelse tvangsbøder, jf. retsplejelovens §§ 536-537. Der kan endvidere fortsat anvendes tvangsbøder vedrørende forpligtelser over for det offentlige, jf. retsplejelovens § 997, stk. 3, ligesom hjemmel hertil findes i en række særlove.

På denne baggrund foreslås det med lovforslaget at indsætte en bestemmelse (som § 2, stk. 3), hvorefter fogedretten under fuldbyrdelsen af en kendelse fra den fælles patentdomstol kan pålægge en part tvangsbøder, der skal betales til den fælles patentdomstol, i det omfang parten ikke overholder betingelserne i en kendelse afsagt af domstolen, jf. artikel 82, stk. 4, i Aftale om en fælles patentdomstol.

Fogedretten skal ved udmålingen af den enkelte tvangsbøde iagttage et almindeligt princip om proportionalitet, idet den enkelte bøde skal stå i rimeligt forhold til betydningen af den kendelse, der skal fuldbyrdes. Herudover indskrænker pålagte tvangsbøder ikke den pågældende parts ret til efterfølgende at kræve erstatning af modparten eller kræve, at der bliver stillet sikkerhed under fuldbyrdelsessagen efter de gældende regler herom i dansk ret.

Der henvises til lovforslagets § 2 og bemærkningerne hertil.

5. Ændring af retsplejeloven

5.1. Saglig kompetence i sager om patenter m.v.

5.1.1. Gældende ret

5.1.1.1. Retsplejelovens kapitel 21 (§§ 224-234) indeholder regler om retternes saglige kompetence i borgerlige (civile) sager. Reglerne afgør, hvorvidt en sag skal behandles af en byret, landsret eller Sø- og Handelsretten.

Efter retsplejelovens § 224 behandles civile sager i 1. instans som udgangspunkt i byretten. Det følger imidlertid af retsplejelovens § 225, stk. 1, at ved Sø- og Handelsretten behandles sager om EF-varemærker, jf. varemærkelovens § 43 a, og sager om EF-design, jf. designlovens § 42. Medmindre parterne har aftalt andet, kan endvidere internationale sager, hvor fagkundskab til internationale erhvervsforhold har væsentlig betydning, sager hvor Forbrugerombudsmanden er part og anvendelsen af lov om markedsføring eller lov om visse betalingsmidler har væsentligt betydning, sager, hvor anvendelsen af varemærkeloven, fællesmærkeloven, designloven, patentloven, lov om brugsmodeller eller lov om beskyttelse af halvlederprodukters udformning (topografi) har væsentlig betydning, samt sager, hvor anvendelsen af konkurrenceloven har væsentlig betydning, anlægges ved Sø- og Handelsretten, jf. retsplejelovens § 225, stk. 2, nr. 1-4. Anlægges en sag, der er omfattet af stk. 2, ved byretten, henviser retten efter anmodning fra en part sagen til Sø- og Handelsretten, jf. retsplejelovens § 225, stk. 3.

Endvidere fremgår det af retsplejelovens § 226, stk. 1, at byretten efter anmodning fra en part kan henvise en sag til behandling ved landsret, hvis sagen er af principiel karakter. Hvis parterne har aftalt, at sagen skal behandles ved byretten, kan henvisning kun ske efter anmodning fra begge parter, jf. retsplejelovens § 226, stk. 2, 1. pkt.

I sager om patenter vil det kunne være relevant at overveje retsplejelovens regler om gruppesøgsmål, midlertidige afgørelser om forbud og påbud, arrest og bevissikring.

5.1.1.2. Retsplejelovens kapitel 23 a (§§ 254 a-254 k) indeholder regler om gruppesøgsmål. Gruppesøgsmål er en særlig procesform udformet med henblik på under én sag at behandle flere – og navnlig et større antal – ensartede krav.

Det fremgår bl.a. af reglerne om gruppesøgsmål, at reglerne ikke finder anvendelse i sager om ægteskab, forældremyndighed, faderskab, værgemål, prøvelse af administrativt bestemt frihedsberøvelse eller af adoption uden samtykke, mortifikation eller private straffesager, jf. § 254 a, stk. 2.

Efter retsplejelovens § 254 b, stk. 2, kan retten endvidere henvise sagen til afgørelse ved en domstol, der har saglig kompetence til at behandle ét krav, hvis retten ikke har saglig kompetence til at behandle alle krav under en selvstændig sag.

5.1.1.3. Retsplejelovens kapitel 40 og 57 indeholder regler om midlertidige afgørelser om forbud og påbud. Reglerne har til formål at beskytte mod krænkelse af rettigheder og giver mulighed for, at rekvirenten (dvs. den der begærer retsmidlet anvendt, f.eks. en patenthaver), hurtigere end det sædvanligvis kan lade sig gøre ved en almindelig retssag, kan opnå et judicielt forbud mod, at bestemte fysiske og juridiske personer foretager visse handlinger, som strider mod rekvirentens ret.

Sager om midlertidige afgørelser om forbud og påbud anlægges ved den by- eller landsret – eventuelt Sø- og Handelsretten (bl.a. sager om EF-varemærker) – der har saglig kompetence efter retsplejelovens §§ 224 eller 225, stk. 1 og 2, og stedlig kompetence efter kapitel 22, jf. retsplejelovens § 412, stk. 1.

Hvis tvisten om den rettighed, der søges beskyttet ved forbuddet eller påbuddet, skal afgøres ved voldgift eller en udenlandsk domstol, indgives anmodning om meddelelse af forbud eller påbud til en ret, som ville have haft saglig kompetence efter § 224 eller § 225, stk. 1 og 2, og stedlig kompetence efter kapitel 22, jf. retsplejelovens § 412, stk. 2. Denne regel medfører, at der er saglig og stedlig kompetence til at behandle sager om midlertidige afgørelser om forbud og påbud her i landet, selv om der ikke er saglig og stedlig kompetence til at behandle tvistsagen om den rettighed, der søges beskyttet.

Betingelserne for meddelelse af forbud og påbud er angivet i retsplejelovens § 413, hvorefter den part, der anmoder om meddelelse af forbud eller påbud, skal godtgøre eller sandsynliggøre: 1) at parten har den ret, der søges beskyttet ved forbuddet eller påbuddet, 2) at modpartens adfærd nødvendigvis gør, at der meddeles påbud eller forbud, og 3) at partens mulighed for at opnå sin ret vil forspildes, hvis parten henvises til at afvente tvistens retlige afgørelse. Forbud og påbud kan ikke meddeles, når det skønnes, at lovens almindelige bestemmelser om straf og erstatning og eventuelt en af modparten tilbudt sikkerhed yder parten tilstrækkeligt værn, jf. retsplejelovens § 414, stk. 1. Herudover kan retten nægte at meddele forbud eller påbud, hvis det vil påføre modparten skade eller ulempe, der står i åbenbart misforhold til partens interesse i meddelelse af forbuddet eller påbuddet, jf. lovens § 414, stk. 2.

Hvis en sag om den rettighed, der påstås krænkelse, ikke allerede er anlagt ved en dansk eller udenlandsk domstol eller indledt ved en voldgiftsret, skal den, der har anmodet om meddelelse af forbud eller påbud, inden 2 uger efter at afgørelsen om at meddele forbud eller påbud er endelig, anlægge eller indlede en sådan sag. Hvis sagen anlægges ved en dansk domstol, skal sagen anlægges ved den ret, der har behandlet anmodningen om meddelelse af forbud eller påbud i 1. instans, eller ved Sø- og Handelsretten efter § 225, stk. 2. Lovens § 225, stk. 3, § 226 og § 227 finder tilsvarende anvendelse, jf. retsplejelovens § 425, stk. 1. Retsplejelovens § 425, stk. 1, kan fraviges ved aftale, jf. § 425, stk. 3.

5.1.1.4. Sager om arrest er reguleret af reglerne i retsplejelovens kapitel 56 og behandles af fogedretten. Arrest giver kreditor sikkerhed for, at skyldneren bliver uberettiget til at råde over de aktiver, der er omfattet af arresten, hvorimod arresten ikke indskrænker andre kreditors adgang til at søge fyldestgørelse i de arresterede aktiver.

I det omfang fogedretten foretager arrest, skal fordringshaveren inden en uge efter arresten anlægge retssag om den fordring, for hvilken arresten er gjort, medmindre skyldneren under eller efter arrestforretningen frafalder forfølgning, jf. retsplejelovens § 634, stk. 1, 1. pkt. Forpligtelsen til at anlægge retssag bortfalder, såfremt skyldneren, efter arrest er foretaget, kommer under konkurs eller dør, og dødsboet tages under offentlig skiftebehandling uden gældsansvar for arvingerne, jf. retsplejelovens §

635, stk. 1. Under arrestsagen påkendes det, om arresten er lovlig gjort, jf. retsplejelovens § 636, 1. pkt.

Fogedretten kan bestemme, at arresteret løsøre skal fratages skyldneren, når det må antages, at muligheden for at opnå dækning ellers vil blive væsentligt forringet, jf. retsplejelovens § 633, stk. 1. Ved arrest i rede penge tages beløbet i forvaring af fogedretten, jf. bestemmelsens stk. 2.

5.1.1.5. Reglerne om bevissikring ved krænkelse af immaterialrettigheder, herunder patenter, findes i retsplejelovens kapitel 57 a. Efter retsplejelovens § 653, stk. 1, kan fogedretten efter anmodning fra rettighedshaveren eller en anden, der er beføjet til at påtale en krænkelse af en immaterialret eller en overtrædelse som nævnt i stk. 2 (rekvirenten) træffe bestemmelse om, at der hos en anden (rekvisitus) skal foretages en undersøgelse med henblik på at sikre bevis for krænkelsen eller overtrædelsen og dens omfang, hvis det sandsynliggøres, at rekvisitus har begået eller vil begå en sådan krænkelse, og der er grund til at antage, at bevis for krænkelsen eller overtrædelsen og dennes omfang kan findes i de lokaler, der ønskes undersøgt.

Formålet med en sådan bevisundersøgelse er ved fogedrettens hjælp at tilvejebringe bevismateriale for krænkelse, herunder fremtidige ikke realiserede krænkelseshandlinger og/eller omfanget heraf til brug for en efterfølgende retssag mod krænkeren.

Rekvirenten skal inden 4 uger efter modtagelsen af fogedrettens meddelelse om, at undersøgelsen er afsluttet, anlægge retssag vedrørende de krænkelse eller overtrædelse, der begrundede anmodningen om undersøgelse, medmindre rekvisitus frafalder dette. Hvis sagen ikke anlægges rettidigt, skal fogedretten og rekvirenten efter anmodning fra rekvisitus tilbagelevere beslaglagte genstande og dokumenter, fremstillede kopier og andet bevismateriale hidrørende fra undersøgelsen, og det under undersøgelsen fremkomne kan ikke anvendes som bevis for krænkelse eller overtrædelse, jf. retsplejelovens § 653 c, stk. 1.

5.1.2. Lovforslagets udformning

5.1.2.1. Aftale om en fælles patentdomstol finder som nævnt ovenfor under punkt 1.2 anvendelse på a) ethvert europæisk patent med ensartet retsvirkning, b) ethvert supplerende beskyttelsescertifikat udstedt for et produkt, der er beskyttet af et patent, c) ethvert europæisk patent, som endnu ikke er ophørt på datoen for aftalens ikrafttræden eller er meddelt efter denne dato, jf. dog aftalens artikel 83, og d) enhver europæisk patentansøgning, som er under behandling på datoen for aftalens ikrafttræden, jf. dog aftalens artikel 83 (aftalens artikel 3).

Det fremgår i den forbindelse af aftalens artikel 2, litra d og f, at der med formuleringen ”europæisk patent med ensartet retsvirkning” i artikel 3, litra a, menes et patent meddelt i henhold til bestemmelserne i konventionen om meddelelse af europæiske patenter af 5. oktober 1973 med senere ændringer, som har ensartet retsvirkning i medfør af forordning (EU) nr. 1257/2012. Endvidere fremgår det af artikel 2, litra d-h i aftalen, at der med ”ethvert supplerende beskyttelsescertifikat udstedt for et produkt, der er beskyttet af et patent” i artikel 3, litra b, menes et supplerende beskyttelsescertifikat udstedt i henhold til forordning (EF) nr. 469/2009 med senere ændringer eller forordning (EF) nr. 1610/1996 med senere ændringer for et patent meddelt i henhold til bestemmelserne i konventionen om meddelelse af europæiske patenter af 5. oktober 1973 med senere ændringer, som ikke har ensartet retsvirkning i medfør af forordning (EU) nr. 1257/2012, og/eller et patent meddelt i henhold til bestemmelserne i denne konvention, som har ensartet retsvirkning i medfør af forordning (EU) nr. 1257/2012. Det fremgår endvidere af aftalens artikel 3, litra e, at der med formuleringen ”ethvert europæisk patent, som endnu ikke er ophørt på datoen for aftalens ikrafttræden eller er meddelt efter denne dato” menes et patent meddelt i henhold til bestemmelserne i konventionen om meddelelse af europæiske patenter af 5. oktober 1973 med senere ændringer, som ikke har ensartet retsvirkning i medfør af forordning (EU) nr. 1257/2012.

Den fælles patentdomstols internationale kompetence fastlægges i henhold til forordning (EU) 1215/2012 (den omarbejdede Bruxelles I-forordning) eller i givet fald på grundlag af konventionen om

retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (Lugano-konventionen) af 30. oktober 2007 med senere ændringer (aftalens artikel 31).

Som nævnt ovenfor under punkt 1.2 har den fælles patentdomstol enekompetence til at træffe afgørelse i langt de fleste tvister på patentområdet. Det fremgår således af aftalens artikel 32, stk. 1, at domstolen har enekompetence med hensyn til a) søgsmål om faktisk krænkelse eller trussel om krænkelse af patenter og supplerende beskyttelsescertifikater og forsvar i forbindelse hermed, herunder modkrav om licenser, b) søgsmål til fastslåelse af, at der ikke foreligger krænkelse af patenter og supplerende beskyttelsescertifikater, c) søgsmål om foreløbige, herunder sikrende retsmidler, og påbud eller forbud, d) søgsmål om ugyldighed af patenter og supplerende beskyttelsescertifikater, e) modkrav om ugyldighed af patenter og de supplerende beskyttelsescertifikater, f) søgsmål om erstatning eller kompensation som følge af den provisoriske beskyttelse, der er knyttet til en offentliggjort europæisk patentansøgning, g) søgsmål vedrørende udnyttelsen af opfindelsen forud for meddelelsen af patentet eller vedrørende den ret, der er baseret på tidligere udnyttelse af opfindelsen, h) søgsmål om kompensation for licenser på grundlag af artikel 8 i forordning (EU) nr. 1257/2012, og i) søgsmål vedrørende beslutninger, som Den Europæiske Patentmyndighed træffer som led i varetagelsen af de opgaver, der er omhandlet i artikel 9 i forordning (EU) nr. 1257/2012.

Søgsmål vedrørende patenter og supplerende beskyttelsescertifikater, der ikke er omfattet af den fælles patentdomstols enekompetence, er derimod fortsat omfattet af de nationale domstoles kompetence (aftalens artikel 32, stk. 2).

Aftale om en fælles patentdomstol indeholder som nævnt ovenfor under punkt 1.2 i artikel 83, stk. 1, en overgangsregel, hvoraf det fremgår, at i en overgangsperiode på 7 år efter aftalens ikrafttræden kan der stadig anlægges søgsmål om krænkelse eller ugyldighed af et europæisk patent eller søgsmål om krænkelse eller ugyldighed af et supplerende beskyttelsescertifikat udstedt for et produkt, der er beskyttet af et europæisk patent, ved nationale domstole eller andre kompetente nationale myndigheder.

Bestemmelsen indebærer således, at det indtil udløbet af overgangsperioden fortsat vil være muligt for en part i en af de ovenfor nævnte patentsager – uanset, at patentdomstolen i medfør af artikel 32 også er kompetent til at behandle disse sager – at anlægge sag ved de nationale domstole eller andre kompetente nationale myndigheder.

Det fremgår endvidere af aftalens artikel 83, stk. 2, at sager, der verserer ved en national domstol ved udløbet af overgangsperioden, ikke berøres af denne periodes udløb.

Endvidere fremgår det af aftalens artikel 83, stk. 3, at en indehaver af eller en ansøger om et europæisk patent, der er meddelt, eller hvorom der er ansøgt før udløbet af overgangsperioden, samt indehaveren af et supplerende beskyttelsescertifikat udstedt for et produkt, der er beskyttet af et europæisk patent, har mulighed for at fravælge domstolens enekompetence – også for tiden efter overgangsperiodens udløb. Dette forudsætter dog, at der ikke allerede er anlagt sag ved patentdomstolen, og at den pågældende underretter Registreringskontoret (aftalens artikel 10) om fravalget senest en måned før overgangsperiodens udløb. Fravalget gælder indtil den pågældende i medfør af aftalens artikel 83, stk. 4, eventuelt måtte trække det tilbage ved en meddelelse herom til Registreringskontoret. Det er ikke muligt at tilbagetrække et fravalg, hvis der allerede er anlagt sag ved en national domstol.

Herudover fremgår det af artikel 83, stk. 5, i aftalen, at fem år efter aftalens ikrafttræden skal det efter en bred høring af brugerne af patentsystemet og en undersøgelse af antallet af europæiske patenter og supplerende beskyttelsescertifikater udstedt for produkter, der er beskyttet af europæiske patenter, for hvilke der stadig anlægges sager om krænkelse eller ugyldighed ved de nationale domstole efter bestemmelsens stk. 1, samt af årsagerne hertil og følgerne deraf, besluttes, hvorvidt overgangsperioden skal forlænges yderligere med op til 7 år.

5.1.2.2. Med henblik på udtrykkeligt at fastslå, at sager omfattet af Aftale om den fælles patentdomstol fremover skal behandles af den fælles patentdomstol – og ikke de danske domstole – foreslås det, at

der i retsplejelovens kapitel 21 om danske domstoles saglige kompetence indsættes en ny bestemmelse (§ 225 a), der i *stk. 1* fastslår, at retssager, der er omfattet af Aftale om en fælles patentdomstol, anlægges ved den fælles patentdomstol.

Disse sager – som omfatter både almindelige civile sager, midlertidige afgørelser om forbud og påbud samt sager om arrest og bevissikring ved krænkelse af immaterialrettigheder m.v. – kan herefter ikke behandles ved de danske domstole. I tilfælde af at en sådan sag alligevel anlægges, vil retten skulle afvise sagen ved dom, jf. retsplejelovens § 232, stk. 3, 2. pkt. (som ikke foreslås ændret).

Som en undtagelse hertil foreslås det – i overensstemmelse med overgangsreglen i aftalens artikel 83 – endvidere i bestemmelsens *stk. 2*, at sager om krænkelse eller ugyldighed af et europæisk patent og et supplerende beskyttelsescertifikat udstedt for et produkt, der er beskyttet af et europæisk patent, kan anlægges ved en dansk domstol efter reglerne i retsplejeloven.

Der henvises til lovforslagets § 4, nr. 1 og 2, og bemærkningerne hertil.

5.1.2.3. Som nævnt ovenfor under punkt 5.1.1.2 finder reglerne om gruppesøgsmål ikke anvendelse i sager om ægteskab, forældremyndighed, faderskab, værgemål, prøvelse af administrativt bestemt frihedsberøvelse eller af adoption uden samtykke, mortifikation eller private straffesager, jf. § 254 a, stk. 2.

Derimod vil sager om patent som udgangspunkt kunne behandles efter reglerne om gruppesøgsmål, hvis betingelserne i retsplejelovens kapitel 23 a i øvrigt er opfyldt.

Endvidere fremgår det som nævnt ovenfor under punkt 5.1.1.2 af retsplejelovens § 254 b, stk. 2, at retten kan henvise sagen til afgørelse ved en domstol, der har saglig kompetence til at behandle mindst ét krav, hvis retten ikke har saglig kompetence til at behandle alle kravene under en selvstændig sag. Retten kan derimod ikke afvise et gruppesøgsmål med den begrundelse, at den ikke har saglig kompetence for så vidt angår ét af kravene.

Med henblik på at sikre, at der ikke ved danske domstole anlægges gruppesøgsmål, hvoraf et eller flere krav er omfattet af den fælles patentdomstols enekompetence, og som retten ikke har mulighed for at afvise, jf. ovenfor, foreslås det, at retsplejelovens § 254 a, stk. 2, ændres, således at det af bestemmelsen kommer til at fremgå, at sager, som i medfør af den foreslåede § 225 a er omfattet af den fælles patentdomstols saglige kompetence, ikke kan behandles i forbindelse med et gruppesøgsmål i Danmark.

Der henvises til lovforslagets § 4, nr. 3, og bemærkningerne hertil.

5.1.2.4. Endvidere foreslås det, at der indsættes et nyt stk. 5 i retsplejelovens § 411, som fastslår, at der ikke kan behandles sager om midlertidige afgørelser om forbud og påbud her i landet, når sagen er omfattet af den fælles patentdomstols kompetence, også uanset om tvisten om den rettighed, der søges beskyttet, i medfør af Aftale om en fælles patentdomstol og den foreslåede § 225 a i retsplejeloven, skal behandles ved den fælles patentdomstol.

Der henvises til lovforslagets § 4, nr. 4, og bemærkningerne hertil.

6. Ændring af patentloven

6.1. Tvangslicens

6.1.1. Gældende ret

Patentloven indeholder i §§ 45-50 regler om tvangslicens, herunder om betingelserne for opnåelse af tvangslicens.

6.1.2. Lovforslagets udformning

Ifølge punkt 10 i præamblen til forordningen om enhedspatentbeskyttelse bør tvangslicens i forbindelse med europæiske patenter med ensartet retsvirkning reguleres af lovgivningen i de deltagende medlemsstater for så vidt angår deres respektive områder. Forslaget indeholder derfor en bestemmelse om, at reglerne i patentlovens §§ 45-50 om tvangslicens finder tilsvarende anvendelse på europæiske patenter med ensartet retsvirkning.

6.2. Straf

6.2.1. Gældende ret

Patentlovens § 57 indeholder bestemmelser om strafsanktioner for krænkelse af patenter.

6.2.2. Lovforslagets udformning

Med forslaget bliver det præciseret, at straffebestemmelsen i § 57 også omfatter krænkelse af europæiske patenter med ensartet retsvirkning. Baggrunden herfor er en dom fra Vestre Landsret af 3. november 2009 vedrørende den tilsvarende straffebestemmelse i varemærkelovens § 42. I dommen udtaler retten bl.a., at varemærkelovens § 42 ikke opfylder det skærpede hjemmelskrav, der kræves for at pålægge straf for krænkelse af EF-varemærkeregistreringer. Som følge af denne dom blev straffebestemmelserne i varemærkeloven og designloven præciseret ved en lovændring i 2010, således at det klart fremgår af bestemmelserne, at de også omfatter varemærke- og designrettigheder stiftet i henhold til EU-forordningerne herom.

6.3. Ophævelse af kapitel 10 C om EF-patent m.v.

6.3.1. Gældende ret

Patentloven indeholder et kapitel 10 C om EF-patent m.v. Dette kapitel blev indsat i patentloven ved lov nr. 1057 af 23. december 1992, hvorved aftalen om EF-patenter blev ratificeret, men er aldrig trådt i kraft. Det skyldes, at aftalen om EF-patenter, som blandt andet omfatter EF-patentkonventionen, på grund af for få ratifikationer aldrig er trådt i kraft.

6.3.2. Lovforslagets udformning

Som konsekvens af at aftalen om EF-patenter og dermed patentlovens kapitel 10 C aldrig er trådt i kraft, foreslås, at kapitel 10 C om EF-patent m.v. ophæves. Forslaget skal ligeledes ses i sammenhæng med, at grundlaget for en europæisk patentreform nu er blevet skabt gennem den mellemstatslige aftale om en fælles patentdomstol, forordningen om enhedspatentbeskyttelse og den tilhørende forordning om oversættelsesordninger.

6.4. Europæiske patenter

6.4.1. Gældende ret

Ifølge artikel 4, stk. 2, i forordningen om enhedspatentbeskyttelse skal de deltagende medlemsstater træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at et europæisk patent, når den ensartede retsvirkning af det pågældende patent er blevet registreret og er gældende for deres område, ikke anses for at have fået retsvirkning som et nationalt patent på deres område på datoen for offentliggørelsen af bekendtgørelsen om meddelelsen af det europæiske patent i Den Europæiske Patenttidende.

6.4.2. Lovforslagets udformning

På baggrund af bestemmelsen i artikel 4, stk. 2, i forordningen om enhedspatentbeskyttelse indeholder forslaget som et nyt stk. 5 i patentlovens § 77 en bestemmelse om, at et europæisk patent ikke anses for at have fået retsvirkning som nationalt patent her i landet, det vil sige gennem validering, når den ensartede retsvirkning af det pågældende patent er blevet registreret, og hvormed patentet i stedet får retsvirkning her i landet som et 'enhedspatent'. Som konsekvens heraf indeholder forslaget som et nyt stk. 4 i patentlovens § 104 hjemmel til, at publiceringsgebyr, som er indbetalt i forbindelse med valideringen af et sådant patent, kan tilbagebetales.

7. Ændring af lov om brugsmodeller

7.1. Gældende ret

§§ 72 og 73 i lov om brugsmodeller indeholder bestemmelser om, at EF-Patentkonventionens art. 75, stk. 1 og 2, samt art. 76 finder anvendelse.

7.2. Lovforslagets udformning

Aftale om EF-patenter blev ratificeret ved lov nr. 1057 af 23. december 1992. Aftalen om EF-patenter omfatter blandt andet EF-patentkonventionen. Aftalen er på grund af for få ratifikationer aldrig trådt i kraft. Det foreslås derfor, at §§ 72 og 73 i lov om brugsmodeller ophæves.

8. Økonomiske og administrative konsekvenser for stat, regioner og kommuner

De samlede samfundsøkonomiske konsekvenser som følge af forordningerne vil afhænge af gebyrniveauet for 'enhedspatentet' og fordelingen af gebyrindtægterne mellem de deltagende lande samt det fremtidige samarbejde mellem Den Europæiske Patentmyndighed (EPO) og de nationale patentmyndigheder i relation til patentsagsbehandlingen.

Etablering og drift af det fælles patentdomstolssystem forventes at få statsfinansielle konsekvenser for Danmark i en overgangsperiode. Udgangspunktet er, at domstolssystemets budget på sigt skal balance via indtægter fra retsafgifter, når overgangsperioden på 7 år er udløbet. Der vil således være tale om finansielle bidrag fra de kontraherende lande til etablering og opstart af domstolssystemet, ligesom der i hvert fald i overgangsperioden kan blive behov for særlige tilskud fra medlemsstaterne med henblik på at bringe budgettet i balance.

Det er endnu ikke fastlagt, hvor meget de kontraherende lande skal bidrage med, og retsafgifternes størrelse er heller ikke fastlagt på nuværende tidspunkt. I forbindelse med det polske EU-formandskabs kompromisforslag fra december 2011 blev der fremlagt et bud på en fordelingsnøgle for de enkelte landes bidrag. Heraf fremgik, at det årlige danske bidrag i overgangsperioden forventes at blive ca. 1,5-2 mio. kr.

I en foreløbig analyse har Europa-Kommissionen estimeret, at domstolssystemets årlige budget efter overgangsperiodens udløb vil være i størrelsesordenen 45-60 millioner EUR årligt, som forudsættes fuldt finansieret af retsafgifterne.

Såfremt Danmark vælger at deltage i en regional afdeling af patentdomstolens førsteinstans vil etablering og drift i forbindelse hermed få statsfinansielle konsekvenser for Danmark. Det land eller de lande, der etablerer henholdsvis en lokal eller regional afdeling, skal selv afholde udgifter til etablering og drift af denne (dvs. fysiske faciliteter, IT, administrativt personale m.v.). Dommerlønninger finansieres centralt via budgettet for domstolssystemet og skal således ikke afholdes af de enkelte afdelinger. Foreløbige estimater viser, at en regional afdeling det første år forventes at koste ca. 95.000 EUR (ca. 712.500 DKK). Beregningerne viser endvidere, at en regional afdeling forventes at koste ca. 780.000 EUR (ca. 5,9 mio. DKK) i årlig drift efter en 7-årig periode. Disse udgifter vil skulle afholdes i fællesskab af de lande, der deltager i en sådan regional afdeling.

Det vurderes, at domstolsaftalen samlet set ikke har økonomiske og administrative konsekvenser af betydning i relation til danske domstole.

Det kan ikke på nuværende tidspunkt præcist fastslås, hvilke administrative og økonomiske konsekvenser enhedspatentsystemet vil få for Patent- og Varemærkestyrelsen.

9. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Et effektivt patentsystem vurderes generelt at være til gavn for virksomhedernes innovationsevne og incitament til at kommercialisere deres opfindelser. Derfor vurderes det, at denne reform af patentsystemet vil bidrage til økonomisk vækst, konkurrenceevne og jobskabelse.

Hensigten med enhedspatentbeskyttelsen og oversættelsesordningerne er, at erhvervslivet får mulighed for i én proces at kunne opnå en billigere patentbeskyttelse i de 25 EU-medlemslande, der har tilsluttet sig det forstærkede samarbejde.

Med enhedspatentbeskyttelsen og oversættelsesordningerne kan der således opnås store besparelser på oversættelsesomkostninger samt de øvrige administrative procedurer, der i dag skal opfyldes for at et almindeligt europæisk patent kan blive gyldigt (valideret) i de enkelte lande. De potentielle besparelser ligger især i, at der vil være meget begrænsede omkostninger til oversættelser sammenlignet med i dag samt i, at der ikke vil være omkostninger til lokale patentagenter i de enkelte lande, der i dag typisk har ansvar for at validere og vedligeholde patenterne i hvert enkelt land. Der vil heller ikke skulle betales gebyrer til de lokale patentmyndigheder i de enkelte lande.

Etableringen af en fælles patentdomstol forventes at gøre det hurtigere, lettere og billigere for virksomhederne at håndhæve deres patentrettigheder i Europa og dermed lette de administrative byrder for erhvervslivet.

Forslaget har været forelagt Erhvervsstyrelsens Team Effektiv Regulering, der ligeledes vurderer, at etableringen af en fælles patentdomstol kan forventes at gøre det hurtigere, lettere og billigere for virksomhederne at håndhæve deres patentrettigheder i Europa og dermed lette de administrative byrder for erhvervslivet.

10. Økonomiske og administrative konsekvenser for borgerne
Forslaget har ingen direkte konsekvenser for borgerne.

11. Miljømæssige konsekvenser
Forslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

12. Forholdet til EU-retten
Forslaget har relation til forordninger, som er direkte gældende i Danmark. Den fælles patentdomstol er underlagt samme EU-retlige forpligtelser som nationale domstole, men er baseret på en mellemstatslig aftale.

13. Hørte myndigheder, organisationer m.v.
Forslaget har forud for fremsættelsen været i høring hos følgende myndigheder, organisationer m.v.:

Patent- og Varemærkestyrelsens høringsliste

ADIPA, Advokatsamfundet, Awapatent, Bech-Bruun Advokatfirma, Budde Schou A/S, Chas. Hude A/S, Copenhagen Business School (CBS), Danmarks Statistik, Danmarks Tekniske Universitet, Dansk Erhverv, Dansk Forening for Industriens Patent- og Varemærkespecialister (DIP), Dansk Forening til Bekæmpelse af Produktpirateri, Dansk Industri, Dansk Opfinderforening, Danske Advokater, Erhvervsstyrelsen, Ferring Lægemidler A/S, Ferrosan A/S, Finanstilsynet, FLSmidth, Foreningen Industriel Retsbeskyttelse, Styrelsen for Forskning og Innovation, GN Store Nord A/S, Gorrissen Federspiel Kierkegaard, H. Lundbeck A/S, Haldor Topsøe A/S, Handelshøjskolen – Århus Universitet, Hans Harding ApS, Horten Advokataktieselskab, Høiberg A/S, Ingeniørforeningen i Danmark, Inspicos A/S, Johan Schlüter Advokatfirma, Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, Kromann Reumert, Kulturministeriet, København Universitet – Det Juridiske Fakultet, Larsen & Birkeholm A/S, LEO Pharma Nordic, Lett Advokatfirma, Lind Cadovius Advokataktieselskab, Lægemiddelindustriforeningen (LIF), Sundhedsstyrelsen, MAQS Law Firm, Novo Nordisk A/S, Novozymes A/S, Opfinderforeningen.dk, Patentgruppen, Plesner, Plougmann & Vingtoft A/S, Sandel, Løje & Partnere, Sikkerhedsstyrelsen, Syddansk Universitet, Søfartsstyrelsen, Teknologisk Institut, Udvalget til Beskyttelse af Videnskabeligt Arbejde, Zacco Danmark, Ålborg Universitet, Århus Universitet, Departementet for Erhverv og Arbejdsmarked Grønland, Erhvervsministeriet Færøerne.

Justitsministeriets høringsliste

Østre og Vestre Landsret, Sø- og Handelsretten, samtlige byretter, Den Danske Dommerforening Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, ADIPA, Advokatrådet, Akademikernes Centralorganisation, Danmarks Jurist- og Økonomforbund, Dansk Journalistforbund, Danske Mediers Forum, Danmarks Rederiforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk InkassoBranche-forening, Dansk Retspolitisk Forening, Danske Speditører, Det Danske Voldgiftsinstitut, Finansrådet, Forsikring & Pension, FSR – danske revisorer, Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd, Domstolenes Tjenestemandforening, HK/Danmark, HK Landsklubben Danmarks Domstole, Håndværksrådet, Institut for Menneskerettigheder, Kommunernes Landsforening (KL), Københavns Rets- hjælp, Landsforeningen af beskikkede advokater, Landsorganisationen i Danmark (LO), Liberale Er- hvervs Råd, Procesbevillingsnævnet, Realkreditforeningen, Sammenslutningen af Danske Pantebrevs- handle, Voldgiftsnævnet for Bygge- og Anlægsvirksomhed, Aarhus Retshjælp.

14. Samlet vurdering af konsekvenser af lovforslaget

	Positive konsekven- ser/mindre udgifter	Negative konsekven- ser/merudgifter
Økonomiske og administra- tive konsekvenser for stat, regioner og kommuner		<p>Etablering og drift af den fælles patentdomstol forventes at få statsfinansielle konsekvenser for Danmark i minimum en overgangsperiode på 7 år, når domstolsaf- talen er trådt i kraft, hvilket forventes at ske tidligst 1. januar 2015. En begrænset del af omkostningerne til etablering kan muligvis skulle afholdes, inden aftalen træder i kraft. Det polske EU-formandskab estimerede i 2011 Danmarks andel til 1,5-2 mio. kr. årligt i overgangsperioden.</p> <p>Såfremt Danmark vælger at deltage i en regional afdeling af patentdomstolens førsteinstans vil etablering og drift i forbindelse hermed få statsfinansielle konsekvenser for Danmark. Foreløbige estimer viser, at en regional af- deling det første år forventes at koste ca. 95.000 EUR (ca. 712.500 DKK). Beregningerne viser endvidere, at en regional afdeling forventes at koste ca. 780.000 EUR (ca. 5,9 mio. DKK) i årlig drift efter en 7-årig periode. Disse udgifter vil skulle afholdes i fællesskab af de lande, der deltager i en sådan regional</p>

		afdeling.
Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet	<p>Hensigten med enhedspatentbeskyttelsen og oversættelsesordningerne er, at erhvervslivet får mulighed for i én proces at kunne opnå en billigere patentbeskyttelse i de 25 EU-medlemslande, der har tilsluttet sig det forstærkede samarbejde.</p> <p>Med enhedspatentbeskyttelsen og oversættelsesordningerne kan der således opnås store besparelser på oversættelsesomkostninger samt de øvrige administrative procedurer, der i dag skal opfyldes, for at et almindeligt europæisk patent kan blive gyldigt (valideret) og opretholdt i de enkelte lande.</p> <p>Etableringen af en fælles patentdomstol forventes at gøre det enklere, billigere og mere effektivt for virksomhederne at håndhæve deres patentrettigheder i Europa og dermed lette de administrative byrder for erhvervslivet.</p>	
Økonomiske og administrative konsekvenser for borgerne	-	-
Miljømæssige konsekvenser	-	-
Forholdet til EU-retten	Den fælles patentdomstol er underlagt samme EU-retlige forpligtelser som nationale domstole, men er baseret på en mellemstatslig aftale.	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1
(ratifikation og overladelse af beføjelser, jf. grundlovens § 20)

Med bestemmelsens stk. 1 giver Folketinget sit samtykke i henhold til grundlovens § 19 til Danmarks ratifikation af Aftale om en fælles patentdomstol.

En ratifikation af aftalen om en fælles patentdomstol omfatter aftalen i sin helhed inklusive bilag og andre tilknyttede dokumenter, herunder statuten for den fælles patentdomstol. Aftalen indeholder bestemmelser, der fastsætter, hvorledes ændringer i aftalen kan gennemføres, ligesom det fremgår af aftalen, at den er åben for tiltrædelse af ethvert EU-medlemsland. Det betyder, at såvel Spanien og Polen, der ikke har undertegnet aftalen om en fælles patentdomstol, som nye EU-medlemslande kan vælge at tiltræde aftalen.

I bestemmelsens stk. 2 foreslås det at overlade beføjelser, som tilkommer rigets myndigheder, til de institutioner, der er nævnt i aftalen om en fælles patentdomstol, i det omfang, det er fastsat i aftalen, jf. grundlovens 20.

Der henvises i øvrigt til punkterne 1.2 samt 2 og 3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2
(anerkendelse og fuldbyrdelse)

Med den foreslåede § 2 fastslås det, at afgørelser og kendelser fra den fælles patentdomstol anerkendes i Danmark og kan fuldbyrdes her uden videre.

Det fremgår af *stk. 1 og 2*, at afgørelser og kendelser anerkendes i Danmark og kan fuldbyrdes ved indlevering af skriftlig anmodning herom til fogedretten. Fuldbyrdelsen af en afgørelse eller kendelse sker efter retsplejelovens regler.

Det fremgår af *stk. 3*, at fogedretten tildeles kompetence til at pålægge en part tvangsbøder, i det omfang parten ikke overholder betingelserne i en kendelse afsagt af den fælles patentdomstol. Fogedretten skal ved udmålingen af den enkelte tvangsbøde sørge for, at denne står i rimeligt forhold til betydningen af den kendelse, der skal fuldbyrdes. Pålæggelsen af tvangsbøder indskrænker ikke den relevante parts ret til efterfølgende at kræve erstatning fra modparten, eller kræve sikkerhedsstillelse efter dansk ret i forbindelse med fuldbyrdelsessagen. Tvangsbøder skal betales til patentdomstolen.

Fogedrettens afgørelser appelleres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 53.

Der henvises i øvrigt til punkt 4.1 og 4.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 3
(ikrafttræden)

Bestemmelsen fastsætter lovens ikrafttrædelsestidspunkt. Det foreslås i stk. 1, at loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Aftale om en fælles patentdomstol træder i kraft den 1. januar 2014 eller den første dag i den fjerde måned, efter deponeringen af det trettende ratifikations- eller tiltrædelsesinstrument i overensstemmelse med aftalens artikel 84, deriblandt de tre medlemsstater, hvor det største antal europæiske patenter havde retsvirkning i det år, der går forud for det år, hvor undertegnelsen af aftalen finder sted, eller den

fjerde måned efter ikrafttrædelsesdatoen for ændringerne til forordning (EU) nr. 1215/2012 (Bruxelles I-forordningen) om dens forbindelse med denne aftale, idet den seneste dato er gældende.

På den baggrund er den foreslåede bestemmelse i stk. 2 udformet sådan, at erhvervs- og vækstministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af de nye regler, der er nødvendige som følge af den europæiske patentreform, herunder den fælles patentdomstol.

Herudover fremgår det af det foreslåede stk. 3, at sager, som på tidspunktet for ikrafttræden af loven § 2 og § 4, er under behandling ved en dansk domstol, færdigbehandles af vedkommende domstol. Der er tale om en overgangsbestemmelse, som fastlægger, hvilken domstol der skal behandle konkrete sager, som ikke må være afsluttede på tidspunktet for ikrafttræden af Aftale om en fælles patentdomstol. Det forekommer således hensigtsmæssigt at lade de danske domstole afslutte behandlingen af verserende sager.

Til § 4 (retsplejeloven)

Til nr. 1 (§ 225, stk. 2)

Med henblik på at tydeliggøre, at retssager, der er omfattet af Aftale om en fælles patentdomstol, anlægges ved den fælles patentdomstol, foreslås i retsplejelovens § 225, stk. 2, om Sø- og Handelsrettens saglige kompetence indsat en henvisning til den foreslåede § 225 a.

Der henvises i øvrigt til punkt 5.1.1.1, 5.1.2.1 og 5.1.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2 (§ 225 a)

Det foreslås, at der i retsplejeloven indsættes en ny bestemmelse (§ 225 a), der i *stk. 1* fastslår, at retssager, der er omfattet af Aftale om en fælles patentdomstol, anlægges ved den fælles patentdomstol.

Disse sager – som omfatter både almindelige civile sager, midlertidige afgørelser om forbud og påbud samt sager om arrest og bevissikring ved krænkelse af immaterialrettigheder m.v. – kan herefter ikke behandles ved de danske domstole. I tilfælde af at en sådan sag alligevel anlægges, vil retten skulle afvise sagen ved dom, jf. retsplejelovens § 232, stk. 3, 2. pkt. (som ikke foreslås ændret).

Hvilken afdeling under Førsteinstansdomstolen der er stedlig kompetent og dermed rette værneting til at behandle søgsmålet, er nærmere reguleret i aftalens artikel 33.

Som en undtagelse hertil foreslås det – i overensstemmelse med overgangsreglen i aftalens artikel 83 – endvidere i bestemmelsens *stk. 2*, at sager om krænkelse eller ugyldighed af et europæisk patent og et supplerende beskyttelsescertifikat udstedt for et produkt, der er beskyttet af et europæisk patent, fortsat kan anlægges ved en dansk domstol efter reglerne i retsplejeloven.

Der henvises i øvrigt til punkt 5.1.1.1, 5.1.2.1 og 5.1.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3 (§ 254 a, stk. 2)

Med den foreslåede affattelse af retsplejelovens § 254 a, stk. 2, fastslås det, at der ikke ved danske domstole kan behandles gruppesøgsmål, der omfatter et eller flere krav, der efter Aftale om en fælles patentdomstol er omfattet af den fælles patentdomstols kompetence, uanset om der for et eller flere af de andre kravs vedkommende er saglig kompetence ved en dansk domstol.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at sikre, at der ikke ved danske domstole anlægges gruppesøgsmål, hvoraf et eller flere krav er omfattet af den fælles patentdomstols enekompetence, og som retten ikke har mulighed for at afvise, jf. retsplejelovens § 254 b, stk. 2.

Der henvises i øvrigt til punkt 5.1.1.2 og 5.1.2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4 (§ 411)

Med det foreslåede nye stk. 5 i retsplejelovens § 411 fastslås det, at der ikke kan anlægges sager om midlertidige afgørelser om forbud og påbud ved danske domstole, når den fælles patentdomstol efter Aftale om en fælles patentdomstol er saglig kompetent til at behandle sagen om forbuddet eller påbuddet. Herudover kan der heller ikke anlægges sager om midlertidige afgørelser om forbud og påbud ved danske domstole, selv om tvisten om den rettighed, der søges beskyttet, skal afgøres ved den fælles patentdomstol.

Der henvises i øvrigt til punkt 5.1.1.3 og 5.1.2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

*Til § 5
(patentloven)*

Til nr. 1 (§ 50 a)

Den foreslåede bestemmelse fastslår i overensstemmelse med punkt 10 i præambelen til forordningen om enhedspatentbeskyttelse, at reglerne om tvangslicens i patentlovens §§ 45-50 finder tilsvarende anvendelse på europæiske patenter med ensartet retsvirkning.

Der henvises i øvrigt til punkt 6.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2 (§ 57, stk. 1)

Som konsekvens af etableringen af det europæiske patent med ensartet retsvirkning indeholder forslaget en præcisering af bestemmelsen i § 57 om strafsanktion, således at det klart fremgår af bestemmelsens ordlyd, at bestemmelsen også omfatter krænkelse af europæiske patenter med ensartet retsvirkning i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om gennemførelse af et forstærket samarbejde om indførelse af enhedspatentbeskyttelse.

Der henvises i øvrigt til punkt 6.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3 (§ 77)

Den foreslåede nye bestemmelse i § 77, stk. 5, skal i overensstemmelse med artikel 4, stk. 2, i forordningen om enhedspatentbeskyttelse sikre, at et europæisk patent med ensartet retsvirkning ikke tillige gennem validering får retsvirkning som nationalt patent i Danmark på datoen for offentliggørelsen af bekendtgørelsen af patentmeddelelsen i Den Europæiske Patenttidende, når den ensartede retsvirkning er blevet registreret i registeret for enhedspatentbeskyttelse hos Den Europæiske Patentmyndighed. I tilfælde, hvor et europæisk patent således ikke anses for at have fået retsvirkning her i landet, tilbagebetaler Patent- og Varemærkestyrelsen publiceringsgebyret, jf. bemærkningerne til § 5, nr. 5 nedenfor.

Der henvises i øvrigt til punkt 6.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4 (Kapitel 10 C)

Bestemmelserne om EF-patent i kapitel 10 C er ikke trådt i kraft, da aftalen om et EF-Patent, herunder EF-patentkonventionen, aldrig er trådt i kraft på grund af for få ratifikationer. Det foreslås derfor, at kapitel 10 C om EF-patent m.v. ophæves.

Der henvises i øvrigt til punkt 6.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5 (§ 104)

Med den foreslåede nye bestemmelse i § 104, stk. 4, får Patent- og Varemærkestyrelsen hjemmel til at tilbagebetale gebyret for publicering af et europæisk patent i tilfælde, hvor valideringen i Danmark ikke anses for at have retsvirkning, fordi det europæiske patent har fået ensartet retsvirkning, jf. den foreslåede nye bestemmelse i § 77, stk. 5, omtalt under § 5, nr. 3 ovenfor.

Der henvises i øvrigt til punkt 6.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 6
(lov om brugsmodeller)

Til nr. 1 (§ 72)

Bestemmelsen, der implementerer EF-patentkonventionens artikel 76, foreslås ophævet som konsekvens af, at EF-patentkonventionen, der indgår i aftalen om EF-patenter, aldrig er trådt i kraft.

Der henvises i øvrigt til punkt 7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2 (§ 73)

Bestemmelsen, der implementerer EP-patentkonventionens artikel 75, foreslås ophævet som konsekvens af, at EF-patentkonventionen, der indgår i aftalen om EF-patenter, aldrig er trådt i kraft.

Der henvises i øvrigt til punkt 7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 7
(Færøerne og Grønland)

Bestemmelsen angår lovens territoriale gyldighed og fastslår, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland. Dette er en konsekvens af, at deltagelse i domstolsaftalen og det forstærkede samarbejde om indførelse af enhedspatentbeskyttelse forudsætter medlemskab af Den Europæiske Union.

Det foreslås dog samtidig, at lovens § 6 (ændring af lov om brugsmodeller) kan sættes i kraft for Færøerne og Grønland. Bestemmelsen skal sikre, at der er anordningshjemmel til ophævelse af §§ 72 og 73 i lov om brugsmodeller, idet denne lov indeholder en generel anordningshjemmel.

Bilag 1 til lovforslaget

Forslag om ændringer af gældende love sammenholdt med gældende love

Gældende formulering	Lovforslaget
	<p style="text-align: center;">§ 4</p> <p>I lov om rettens pleje, jf. lovbekendtgørelse nr. 1008 af 24. oktober 2012, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 1387 af 23. december 2012 og senest ved § 2 i lov nr. 638 af 12. juni 2013, foretages følgende ændringer:</p>
<p>§ 225. Ved Sø- og Handelsretten behandles sager om EF-varemærker, jf. varemærkelovens § 43 a, og sager om EF-design, jf. designlovens § 42.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Medmindre parterne har aftalt andet, kan endvidere følgende sager anlægges ved Sø- og Handelsretten:</p> <ol style="list-style-type: none">1) Internationale sager, hvor fagkundskab til internationale erhvervsforhold har væsentlig betydning,2) sager, hvor Forbrugerombudsmanden er part og anvendelsen af lov om markedsføring eller lov om betalingstjenester og elektroniske penge har væsentlig betydning,3) sager, hvor anvendelsen af varemærkeloven, fællesmærkeloven, designloven, patentloven, lov om brugsmønstre eller lov om beskyttelse af halvlederprodukters udformning (topografi) har væsentlig betydning, og4) sager, hvor anvendelsen af konkurrenceloven har væsentlig betydning. <p><i>Stk. 3.</i> Anlægges en sag, der er omfattet af stk. 2, ved byretten, henviser retten efter anmodning fra en part sagen til Sø- og Handelsretten. § 226, stk. 3 og 4, finder tilsvarende anvendelse.</p>	<p>1. I § 225, <i>stk. 2</i>, indsættes efter »Sø- og Handelsretten«: », jf. dog § 225 a«</p>
-	<p>2. Efter § 225 indsættes:</p> <p style="padding-left: 2em;">»§ 225 a. Retssager, der er omfattet af Aftale om en fælles patentdomstol, anlægges ved den fælles patentdomstol.</p> <p style="padding-left: 2em;"><i>Stk. 2.</i> Uanset stk. 1 kan retssager om krænkelse eller ugyldighed af et europæisk patent og retssager om krænkelse eller ugyldighed af et supplerende beskyttelsescertifikat udstedt for et produkt, der er beskyttet af et europæisk patent,</p>

	anlægges ved en dansk domstol efter reglerne i denne lov. «
<p>§ 254 a. Ensartede krav, som fremsættes på vegne af flere personer, kan behandles under et gruppesøgsmål efter reglerne i dette kapitel.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Reglerne i dette kapitel gælder ikke for de i kapitel 42, 42 a, 43, 43 a, 43 b, 44 og 88 omhandlede sager.</p>	<p>3. § 254 a, stk. 2, affattes således:</p> <p>»Stk. 2. Reglerne i dette kapitel gælder ikke for de i kapitel 42, 42 a, 43, 43 a, 43 b, 44 og 88 omhandlede sager, eller for sager der efter § 225 a anlægges ved den fælles patentdomstol.«</p>
<p>§ 411. Efter anmodning kan retten efter reglerne i dette kapitel ved et forbud eller påbud bestemme, at private og repræsentanter for stat, region og kommune i disses egenskab af parter i private retsforhold midlertidigt skal foretage, undlade eller tåle bestemte handlinger.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Hvis formålet med en anmodning efter stk. 1 er at opnå sikkerhed for fyldestgørelse af et pengekrav, skal anmodning herom indgives og behandles efter reglerne i kapitel 56 om arrest.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Hvis formålet med en anmodning efter stk. 1 er at sikre bevis for en krænkelse af immaterialrettigheder m.v., skal anmodning herom indgives og behandles efter reglerne om bevissikring i kapitel 57 a.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Med hensyn til luftfartøjer, fremmede statsskibe og skibsladninger, der tilhører fremmede stater, kan forbud og påbud kun anvendes efter reglerne herom i anden lovgivning.</p>	<p>4. I § 411 indsættes som <i>stk. 5</i>:</p> <p>»Stk. 5. Reglerne i dette kapitel finder ikke anvendelse på sager, der efter § 225 a anlægges ved den fælles patentdomstol.«</p>
	§ 5
	I patentloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 108 af 24. januar 2012, som ændret ved § 29 i lov nr. 639 af 12. juni 2013, foretages følgende ændringer:
---	<p>1. Efter § 50 indsættes i <i>kapitel 6</i>:</p> <p>»§ 50 a. §§ 45-50 finder tilsvarende anvendelse på europæiske patenter med ensartet retsvirkning i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om gennemførelse af et forstærket samarbejde om indførelse af enhedspatentbeskyttelse.«</p>
<p>§ 57. Med bøde straffes den, som forsætligt eller groft uagtsomt gør indgreb i den eneret, som et patent medfører (patentindgreb).</p> <p><i>Stk. 2.</i> Er overtrædelsen begået forsætligt og under skærpende omstændigheder, kan straffen stige til fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens</p>	<p>2. I § 57, <i>stk. 1</i>, indsættes som <i>2. pkt.</i>:</p> <p>»Dette gælder også indgreb i patentrettigheder, som er stiftet i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om gennemførelse af et forstærket samarbejde om indførelse af enhedspatentbeskyttelse.«</p>

<p>§ 299 b. Skærpende omstændigheder anses navnlig at foreligge, hvis der ved overtrædelsen tilsigtes en betydelig og åbenbart retsstridig vinding.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Overtrædelser, som omfattes af stk. 1, påtales af den forurettede. Overtrædelser, som omfattes af stk. 2, påtales kun efter den forurettedes begæring, medmindre almene hensyn kræver påtale.</p>	
<p>§ 77. Et europæisk patent har kun virkning her i landet, såfremt indehaveren inden 3 måneder fra den dag, hvor Den Europæiske Patentmyndighed har bekendtgjort patentmeddelelse eller afgørelse om at opretholde patentet i ændret affattelse, til patentmyndigheden her i landet indleverer det meddelte eller det ændrede patent</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) oversat til dansk eller 2) på engelsk eller oversat til engelsk, dog skal patentkravene alene indleveres oversat til dansk. <p><i>Stk. 2.</i> Inden for fristen som angivet i stk. 1 skal indehaveren betale det fastsatte gebyr for publiceringen.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Tekst som angivet i stk. 1 skal holdes tilgængelig for enhver. Er den europæiske patentansøgning endnu ikke offentliggjort af Den Europæiske Patentmyndighed, holdes teksten dog først tilgængelig fra denne offentliggørelse.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Når tekst som angivet i stk. 1 er indleveret, gebyret som angivet i stk. 2 er betalt og Den Europæiske Patentmyndighed har bekendtgjort patentmeddelelsen eller sin afgørelse om at opretholde det europæiske patent i ændret affattelse, skal patentmyndigheden her i landet udfærdige en bekendtgørelse herom. Eksemplarer af teksten skal snarest derefter kunne fås hos patentmyndigheden.</p>	<p>3. I § 77 indsættes som <i>stk. 5</i>:</p> <p>»<i>Stk. 5.</i> Et europæisk patent anses ikke for at have fået retsvirkning som et nationalt patent her i landet, når den ensartede retsvirkning af det pågældende patent er blevet registreret.«</p>
<p>Kapitel 10 C</p> <p><i>EF-patent m.v.</i></p> <p>§ 92. Ved EF-patent forstås et patent, der i henhold til en europæisk patentansøgning, jf. § 75, stk. 1, er meddelt af Den Europæiske Patentmyndighed i henhold til konventionen om det europæiske patent for fællesmarkedet (EF-patentkonventionen) i aftale om EF-patenter, udfærdiget i Luxembourg den 15. december 1989.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Der kan meddeles EF-patenter, som om-</p>	<p>4. <i>Kapitel 10 C</i> ophæves.</p>

fatter Danmark.

§ 93. Bestemmelserne i aftale om EF-patenter gælder her i landet for EF-patenter og ansøgninger om sådanne patenter.

Stk. 2. Erhvervs- og vækstministeren bekendtgør de bestemmelser, der fastsættes af de enkelte lande i medfør af artikel 83 i EF-patentkonventionen.

§ 94. §§ 75, stk. 3, 80, 82, 84, 87 og 88 finder tilsvarende anvendelse på EF-patenter og på ansøgninger herom.

§ 95. Ret efter artikel 32, stk. 1, i EF-patentkonventionen tilkommer kun den ansøger om et EF-patent, som enten til patentmyndigheden har indleveret en oversættelse af patentkravene til dansk, der er blevet bekendtgjort, eller har tilstillet den, der udnytter opfindelsen her i landet, en sådan oversættelse.

§ 96. Hvis et patent, der er meddelt af patentmyndigheden, vedrører en opfindelse, for hvilken et EF-patent eller et europæisk patent for Danmark er udstedt til den samme opfinder eller den, til hvem hans ret er overgået, med samme ansøgningsdag eller, hvis der er begæret prioritet, med samme prioritetsdag, skal det her i landet meddelte patent i overensstemmelse med artikel 75, stk. 1 og 2, i EF-patentkonventionen ved patentmyndighedens afgørelse eller ved dom erklæres for helt eller delvis ophørt, såfremt begæring fremsættes eller sag anlægges herom.

Stk. 2. Enhver kan begære patentmyndighedens afgørelse eller anlægge sag om helt eller delvis ophør af et patent efter stk. 1. §§ 53 a-f, 55, 55 a, 63, 64 og 65 finder tilsvarende anvendelse. Med begæringen skal følge det fastsatte gebyr.

Stk. 3. Sag om ophør, som rejses, mens en begæring herom ikke er færdigbehandlet af patentmyndigheden, kan af retten stilles i bero, indtil der er truffet endelig afgørelse af patentmyndigheden.

§ 97. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter nærmere regler til gennemførelse af bestemmelserne i dette kapitel.

§ 104. Gebyrer indbetalt i henhold til §§ 98-103 tilbagebetales ikke, når betalingen er foretaget rettidigt.

Stk. 2. Gebyrer, der ikke er betalt i rette tid, eller som ved fristens udløb er betalt med utilstrækkeligt beløb med den følge, at betalingen ikke kan

5. I § 104 indsættes som *stk. 4:*

»*Stk. 4.* Gebyrer indbetalt i henhold til § 98, stk. 7, tilbagebetales i tilfælde, hvor et europæisk patent i henhold til § 77, stk. 5, ikke anses for at have fået retsvirkning som et nationalt patent her i landet.«

<p>godkendes, tilbagebetales.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Afviser Patent- og Varemærkestyrelsen den behandling, der er betalt for, vil der ske tilbagebetaling af gebyrer indbetalt i forbindelse med behandlingen.</p>	
	<p style="text-align: center;">§ 6</p> <p>I lov om brugsmodeller, jf. lovbekendtgørelse nr. 106 af 24. januar 2012, som ændret ved § 24 i lov nr. 639 af 12. juni 2013, foretages følgende ændringer:</p>
<p>§ 72. Med hensyn til handlinger angående produkter, som er bragt i omsætning i en anden stat, som har ratificeret eller tiltrådt Aftale om EF-patenter, finder artikel 76 i EF-patentkonventionen anvendelse.</p>	<p>1. § 72 ophæves.</p>
<p>§ 73. Bestemmelserne i EF-patentkonventionens artikel 75, stk. 1 og 2, om helt eller delvis ophør af et patent, der er udstedt af patentmyndigheden her i landet, finder tilsvarende anvendelse for brugsmodeller.</p>	<p>2. § 73 ophæves.</p>